

komme under de andre, og som giver sit rene Tilbud med dette for Dje at ville betale Arbejderne en god Løn, kommer ikke i Betragtning. Jeg tror, at hvis man faar et Forslag som dette vedtaget, vil det sikkert normalisere Forholdene noget. Jeg tror, at naar der skal gives Tilbud, ville de ikke blive saa svingende, som Tilfældet nu er. Man kan jo se, at selv paa smaa Arbejder, som kun beløbe sig til nogle og tyve eller tredive Tustinde Kroner, kan der være en 5, 6, 7 à 8,000 Kr.s Forskel. Det er jo dog indlysende, at hvis der ikke forelaa en særlig Beregning fra den lavest bydendes Side, vilde det være umuligt, at der kunde være saa stor Forskel paa Tilbud om Vicitationsarbejder som for nærværende Tid. Jeg tror altsaa, at Forslaget vil medføre, at det sikker Arbejderen hans Betaling for det Arbejde, han udfører, det sikker Arbejderen en Betaling, der svarer til den, der ellers gives i Sagene uden for Vicitationsvæsenet, men jeg tror ogsaa, at det vil medføre, at Entreprenørerne bedre ville kunne beregne deres Provision, end de kunne nu, og jeg tror endelig, at hvis Forslaget bliver til Lov, vil det medføre, at de offentlige Institutioner, som udbyde i Entreprise, ville blive bedre tjente med det Arbejde, de saa leveret under de Forhold end de ere med det Arbejde, der mange Gange bliver leveret under de nuværende Forhold. Dette er Grundtanken i selve Forslaget. Hvis man tror, at dette Forslag er et socialistisk Forslag, tager man meget fejl. Paa ingen Maade! Principielt se vi Socialdemokrater ganske anderledes paa Vicitationer. Vi ere bestemte Modstandere af Vicitationsvæsenet, vi mene, at de offentlige Institutioner selv bør lade deres Arbejder udføre. Vi mene ikke, at de skulle udbydes til den lavest- eller næstlavestbydende, men vi mene, at Institutionerne ved egne Folk bør lade Arbejdet udføre, for saa vidt det overhovedet lader sig gøre, og ere de offentlige Institutioner ikke indrettede derpaa og ikke forberedte paa at kunne gøre det, da bør de henvende sig til respectable Arbejdsgivere, til Folk, der ere kendte for at være respectable, og lade dem udføre Arbejdet til den Betaling, de tage af andre. Denne Falbyden og Udbyden forekommer os i højeste Grad forkastelig. Jeg paastaar derfor, at Forslaget ikke er mere socialistisk, principielt set, end at det godt kunde være indbragt her i Tinget af et hvilket som helst andet Medlem end netop de to socialistiske Repræsentanter. Vilde vi komme frem med principielle Forslag i denne Retning, vilde de komme til at gaa meget videre og se langt anderledes ud end dette Forslag. Men naar vi have nøjedes

med dette, have vi tænkt os at faa et virkeligt Resultat ud deraf, og det er derfor meget beklageligt, at vi nu for fjerde Gang skulle møde med Forslaget, og vi haabe, at det maa blive sidste Gang, vi behøve at fremsætte det, da vi ville være villige til at tage Hensyn til enhver fornuftig Fremstilling fra Udvalgets og Tingets Side. Det er os om at gøre virkelig paa dette Omraade at faa noget gennemført, vi tro, at der trænges haardt dertil, og vi have Beviser derfor Tid efter anden. Der gaar aldrig en Session, uden at vi kunne bevise, at der i Virkeligheden er noget, om ikke raadent ved bort Vicitationsvæsen, saa dog noget farligt og i højeste Grad ubehageligt, og jeg skal i saa Henseende ganske kortelig berøre noget af, hvad det er foregaaet, siden vi sidst behandlede denne Sag. Jeg skal saaledes henpege paa, hvad der i Kjøbenhavn næsten maa betragtes som en Skandale. Det, jeg her sigter til, er Rødleverancen til offentlige Anstalter under Kjøbenhavns Kommune. Naar man vil se, hvorledes denne Sag er bleven behandlet, og hvorledes denne Leverance er bleven fuldført, vil man sikkert erkende, at der er noget meget alvorligt og farligt ved den nuværende Maade at udbyde den Slags Leverance paa. Det vil sikkert være i alles Erindring, at det var en Slagtermester i Kjøbenhavn, boende i Nansjensgade, som havde paataget sig det Hverv at levere Rød til Kommunehospitalet, Frederiks Hospital, kort sagt, til disse offentlige Anstalter, der sortere under vor Kommunalbestyrelse i Kjøbenhavn, og man vil sikkert ogsaa have lagt Mærke til, hvad det er for Rød, denne Mand har leveret. Det var af saa slet Kvalitet, at de, der modtog Rødet, til Slutning maatte sætte en Stopper derfor, da de syge og gamle ikke mere kunde taale at spise deraf. Hvor mange der blev syge deraf, hvor mange af de syge og gamle der har lidt derunder, berører Beretningen ikke, men eet er sikkert, det blev bethdet vedkommende Slagtermester, at han ikke vedblivende kunde levere Rød ifølge den Overenskomst, der var truffen, han maatte altsaa afstaa Leverancen til en anden, i hvert Fald for Kommunehospitalets Vedkommende, og maatte betale denne anden 4,000 Kr. af sin egen Lomme for at levere til den Pris, som Slagtermester Jensen var gaaet ind paa at levere det til. Man kan nok se, at det er farligt at bortlicitere og udbyde paa den Maade, og dette er efter min Opfattelse et saa affrækkende Billede, at man ikke kan gaa bort deraf uden at føle noget derved. Det vilde være mærkværdigt, om Kjøbenhavns Kommune vilde blive ved at udbyde sin Rødleverance paa